

Consell Tributari
Expedient: 605/2

El Consell Tributari, reunit en sessió de 24 de novembre de 2003, coneixent del recurs presentat per A., SA, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 19 de desembre de 2001, el senyor J.G.F., actuant en nom i representació de la societat A., SA, domiciliada a Barcelona, a l'av. ..., núm. ..., baixos, dedueix recurs contra la provisió d'embargament dictada en el curs del procediment de constreyniment iniciat per fer efectiu el cobrament dels següents deutes tributaris, que representen la suma de 11.713.15 €

- Taxa d'equivalència, rebuts TE-1992-2-23-... i TE-1992-2-23-...
- Impost sobre béns immobles corresponent a la finca situada a l'av. ..., núm. ..., baixos dreta (objecte ...L) dels exercicis 1994 i 1996.
- Impost sobre béns immobles corresponent a la finca situada a l'av. ..., núm. ..., baixos interior (objecte ...S) dels exercicis 1994 i 1996.
- Impost sobre béns immobles corresponent a la finca situada a l'av. ..., núm. ..., baixos esquerre (objecte ...K) dels exercicis 1993, 1994 i 1996.

2.- En el seu escrit la recurrent sol·licita, d'una banda, que li siguin anul·lats els càrrecs que incrementen les quotes executades, tot al·legant que durant el període en què foren meritades tenia encomanat el seu pagament a la societat administradora de finques de l'immoble, pagament que, reconeix, aquesta administradora no va efectuar incomplint el mandat inequívoc que tenia; i d'altra banda, sol·licita l'anul·lació de tots els càrrecs, al·legant al respecte l'extinció del deute per prescripció, matisant que "en aquest cas no estem parlant de la prescripció de l'acció de liquidar, sinó de la prescripció de l'acció de recaptar", atès que la diligència d'embargament impugnada és l'únic acte que li ha estat notificat en el decurs del procediment de constreyniment.

3.- Consta a l'expedient el document acreditatiu d'haver estat notificada, el 22 d'abril de 1996, providència de constreyniment núm. EX-1996-6-07-..., relativa a les

quotes referides dels exercicis 1992, 1993 i 1994, en el qual figura com a receptora la companyia C.I.G., SA, la qual també té el seu domicili a l'av. ..., núm. ..., baixos, com es llegeix clarament en el segell de cautxú amb el qual s'identifica en el justificant de recepció.

4.- Consta igualment el document acreditatiu d'haver estat notificada, el 2 de desembre de 1997, una altra providència de constrenyiment amb núm. EX-1997-6-22-..., relativa a les quotes de l'impost sobre béns immobles dels objectes esmentats corresponents a l'exercici 1996. També aquesta vegada la receptora s'identifica amb el mateix segell de la companyia C.I.G., SA, domiciliada en el lloc indicat.

5.- Finalment, també es troba a el expedient justificant de recepció de la notificació de la diligència d'embargament que constitueix l'objecte d'impugnació en aquest recurs, datat el 21 de novembre de 2001, i signat per una empleada de la companyia A., SA, la qual s'identifica pel seu nom i el seu DNI.

6.- De les consultes efectuades en el Registre Mercantil de Barcelona, i documentades en el expedient, es dedueix que qui actua en aquest recurs en nom i representació d'A., SA, el senyor J.G.F., el 10 de juliol de 1997 fou nomenat administrador solidari d'aquesta societat, i que el 30 de desembre de 1996 aquesta mateixa persona havia estat nomenada conseller i secretari del consell d'administració de la societat C.I.G., SA, i des del 30 de desembre de 2001 conseller-delegat de la companyia.

7.- La Divisió de Reclamacions de l'Institut Municipal d'Hisenda proposa l'estimació parcial del recurs, tot entenent que els únics deutes no prescrits són les quotes de l'impost sobre béns immobles de 1996 de cadascun dels objectes indicats.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La sol·licitud de la recurrent de que li siguin anul·lats els recàrrecs que incrementen els deutes tributaris executats, amb independència del seu caràcter subsidiari atès que simultàniament es sol·licita que es declari l'extinció de tot el deute en base a la prescripció de l'acció per a exigir-ne el pagament, no pot ser acollida. Dos obstacles jurídics concurrents ho impedeixen. En primer lloc, la irrellevància dels

convenis entre particulars en relació a les obligacions tributàries, que determina l'art. 36 de la Llei General Tributària, i per tant, la irrellevància a aquests efectes de les vicissituds –també de l'al·legada pel recurrent respecte de l'incompliment de la obligació de l'administradora de la finca- que puguin afectar aquests convenis. I en segon lloc, la pròpia naturalesa dels recàrrecs, que impedeix modular-los segons el grau de negligència del deutor, atès que no són sancions, sinó senzillament conseqüències automàtiques de l'inici del període executiu, conforme disposa l'art. 127.1 de la Llei General Tributària.

Segon.- Solució diversa té la sol·licitud d'extinció del deute tributari per prescripció que també es formula. Aquesta sol·licitud, però, cal acollir-la amb els mateixos termes parcials que proposa la Divisió de Reclamacions de l'Institut Municipal d'Hisenda, i no en els termes totals que pretén la recurrent. És a dir, cal acollir-la reconeixent l'extinció de tots els deutes executats, amb excepció dels relatius a l'impost sobre béns immobles dels objectes ...L, ...S i ...K, corresponents a l'exercici 1996.

En efecte, al expedient no hi consta que fossin notificades les liquidacions dels deutes relatius a la taxa d'equivalència, i en la mesura en què tampoc existeix cap acte amb la virtualitat d'interrompre el termini de prescripció quadriennal del dret de l'Administració per determinar aquests deutes mitjançant les corresponents liquidacions, que estableix l'art. 61 de la Llei General Tributària, i havent transcorregut àmpliament l'esmentat termini, cal concloure que s'ha produït l'extinció de l'obligació de satisfer les referides taxes d'equivalència.

Una cosa semblant succeeix en relació a l'impost sobre béns immobles dels objectes referits corresponents als exercicis de 1993 i 1994. Aquí, però, no es tracta d'una qüestió relativa a la prescripció del dret a liquidar, doncs atès el sistema de gestió d'aquest impost, la liquidació es practicà en el seu dia i la notificació col·lectiva produí l'efecte pertinent, com d'altra banda reconeix la pròpia interessada tot recordant haver satisfet el pagament de les quotes d'alguns exercicis anteriors als que es refereixen les quotes ara executades, en virtut d'aquest sistema de notificació col·lectiva. Aquí, doncs, la qüestió és la de la prescripció de l'acció de l'Administració per exigir el pagament dels deutes ja liquidats. I en aquest sentit, a l'expedient consta la notificació en 22 d'abril de 1996 de la providència de constrenyiment en la qual s'hi contenien aquests càrrecs, providència que, certament, interrompé el termini de prescripció, però des d'aleshores i fins a la diligència d'embargament que s'impugna, notificada el 21 de novembre de 2001, no consta cap altre acte ulterior susceptible de tornar a interrompre aquest termini.

Vist, doncs, que des d'aquella notificació de 1996 i fins a la notificació de la diligència impugnada han transcorregut més dels quatre anys que fixa l'art. 64 de la Llei General Tributària per a la prescripció de la referida acció de l'Administració, cal concloure declarant-la prescrita en relació a les quotes de l'impost sobre béns immobles de 1993 i 1994.

Tercer.- Pel contrari, el dret de l'Administració a exigir el pagament de l'impost sobre béns immobles corresponent als objectes referits i a l'exercici de 1996 no ha prescrit. Com s'ha vist en els antecedents, consta a l'expedient la notificació de 2 de desembre de 1997 de la providència de constrenyiment circumscrita a l'execució d'aquests càrrecs de 1996, i atès que la ulterior diligència d'embargament per a la satisfacció també d'aquests càrrecs fou notificada el 21 de novembre de 2001, és a dir, dins del termini de prescripció quadriennal de l'indicat art. 64 de la Llei General Tributària, aquesta diligència ha produït l'efecte interruptiu d'aquest termini.

I això és així malgrat que la recurrent al·legui no haver rebut cap mena de notificació anterior a la diligència impugnada, perquè no és admissible, com veurem immediatament, que no s'hagi d'imputar la recepció de la notificació de la providència de constrenyiment de 1997 a la societat A., SA.

Quart.- La notificació de la providència de constrenyiment nº EX-1997-6-22-..., relativa a l'impost sobre béns immobles de 1996 dels objectes referits, adreçada al subjecte passiu A., SA, fou practicada en el domicili d'aquesta societat, a l'av. ..., núm. ..., baixos, el 2 de desembre de 1997. La recepció, però, està acreditada mitjançant el segell de cautxú d'una altra societat, estampat en el justificant corresponent. Ara bé, aquesta altra societat, C.I.G., SA, com s'ha dit també en els antecedents, no només té el domicili en el mateix lloc del subjecte passiu, sinó que, a més, en la data de la notificació tenia com a secretari del consell d'administració la mateixa persona que era administrador solidari d'A., SA, a la qual anava adreçada la notificació. A., SA no pot al·legar, doncs, cap mena d'ignorància al respecte.

Totes les formalitats amb les quals està bastit el sistema de notificacions en el nostre ordenament estan dirigides a impedir la indefensió que es podria derivar d'actuacions de l'Administració realitzades sense el coneixement efectiu -material- del subjecte afectat. Per això, l'art. 105.3 de la Llei General Tributària indica que les notificacions es practicaran per qualsevol mitjà que "permita tener constancia de la recepción, así como de la fecha, la identidad de quien recibe la notificación y el

contenido del acto notificado", tot matitzant l'art. 59 de la Llei 30/1992 que de qui s'ha de tenir constància que ha rebut la notificació és de l'interessat o el seu representant, raó per la qual, a més, tant la Llei General Tributària com la Llei 30/1992 estableixen els requisits que permeten presumir que aquests tenen el coneixement necessari, cas que no hagin estat ells directament els receptors de la notificació.

Les qüestions que es susciten en un cas com el present, en el qual el subjecte de la notificació és una persona jurídica i qui recull la notificació és una altra persona jurídica que expressa la seva identitat mitjançant el segell de l'empresa estampat en el justificant de recepció, son dues. La primera, si és suficient el segell per indicar les circumstàncies rellevants de la notificació. I la segona, si és suficient garantia de que s'ha produït l'efectiu coneixement de la interessada, el fet que la notificació sigui recollida per una persona jurídica de domicili idèntic al d'aquella i amb administradors coincidents.

La resposta a la primera qüestió és afirmativa, doncs aquest Consell Tributari ja va declarar en l'informe 388/97 que "l'estampillat en el volant de recepció del segell de la societat destinatària confirma que la notificació va ser efectivament practicada en el local de la recurrent i que va ser rebuda per persona autoritzada per utilitzar el seu segell, ja que aquest estri està ordinàriament sota la guarda i custòdia de la pròpia entitat, per la qual cosa a l'ésser imprès s'estima legalment feta la notificació tal i com recorda la sentència del Tribunal Suprem de 5 de juny de 1985". Aquesta afirmació ara es pot reblar tot recordant que, malgrat que la sentència del Tribunal Suprem d'11 de febrer de 1986 (Ar. 1.432), d'extremat rigor, negà eficàcia identificatòria al segell estampat en el justificant de recepció, una més recent doctrina jurisprudencial es pronuncia en el sentit indicat per aquest Consell Tributari, com ho demostra la STS de 29 d'abril de 2000 (Ar. 3.789), on davant d'una notificació en la qual cap de les dades que s'hi contenia tenia capacitat identificatòria (la firma que hi constava era il·legible, etc.) reconegué l'eficàcia necessària al segell de l'empresa estampat, afirmant que en aquests casos és raonable concloure que "la persona que disponía del mismo lo hacía por encargo de la empresa y que le estaba encomendada la función de recibir las comunicaciones a ella dirigidas". Opinió reiterada en un cas semblant a aquest, considerat per la STS d'11 de desembre de 2001 (Ar. 4.239).

Aclarida aquesta qüestió podem procedir a aclarir la segona. No és necessari un gran esforç per advertir que el coneixement efectiu d'una notificació adreçada a una persona jurídica només el poden tenir materialment persones físiques, i que aquest coneixement és imputable a la persona jurídica si la persona física que coneix o hauria

d'haver conegut és administrador de la primera. L'alteritat que representa la persona jurídica s'esvaeix per la seva pròpia naturalesa quan d'aquesta es prediquen conductes només referibles a persones físiques. Doncs bé, la constància de la recepció de la notificació que aquí interessa per part de C.I.G., SA, és acreditativa de que l'òrgan d'administració del que formava part com a secretari el senyor J.G.F. va tenir coneixement de la providència notificada, certament com administrador d'aquesta, però en qualsevol cas era un coneixement que dita persona no podia ignorar quan actués com administrador solidari del subjecte passiu A., SA. Hi ha també jurisprudència que confirma aquesta conclusió, d'altra banda òbvia, com es destaca en la sentència del Tribunal Suprem de 29 de juliol de 2000 (Ar. 7.606), en un cas molt similar al present, tot afirmant que "ha de darse el necesario relieve a la circunstancia de que el Administrador fuera la misma persona en las dos sociedades, pues recibida para una por él -a través del empleado de una de ellas- no puede alegar que no lo recibió para la otra, pues ello iría contra la lógica más elemental".

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs; DECLARAR prescrit el dret de l'Administració a liquidar les taxes d'equivalència impugnades, i a exigir el pagament de l'impost sobre béns immobles dels objectes ...L (exercici 1994), ...S (exercici 1994) i ...K (exercicis 1993 i 1994), i CONFIRMAR la diligència d'embargament per la resta dels càrrecs executats.